

1. U nás v ulici bydlel pan Svoboda,
že se pořád smál, měl přezdívku Pohoda,
když jsem se ho ptal, jakpak dneska je,
říkával "pohoda",
měl malej byt, ženu a dvě děti,
v pět vstával do práce, domů šel v půl třetí,
noviny pod paží, cukroví pro děti,
zkrátka pohoda.
Po domě se povídalo: ten má asi příjem,
zatímco my nadáváme, vesele si žije,
a hlavně paní Šulcová ze sousedního bytu
poslouchala za dveřmi a záviděla v skrytu.
2. Paní Šulcová psala dopisy,
co jsou zvláštní tím, že nemaj' podpisy,
no a ty, úřade, no a ty počti si,
kdo, kde a kolik,
dík paní Šulcový, jejímu dopisu
rychle pan Svoboda dostal se do spisu,
ač není podpisu, je třeba přešetřit,
autor se bojí.
Na Svobodu začali se ptát neznámí páni,
jak u nás ve vchodu, tak u něj v zaměstnání,
a i když se nic nenašlo a Svoboda je čistej,
lepší na něj dávat pozor, kdo si má být jistej.
3. Včera se stěhoval od nás pan Svoboda
na nějakou samotu někde u Náchoda
a já vím určitě, není to náhoda,
a tak trochu se bojím,
že brzo i my budem hledat samoty,
bydlení na stálo, nejen o soboty,
kvůli pár Šulcovejm, no a vím na tuty:
o to nestojím.
Usměvavej Svoboda mi totiž hrozně chybí,
zjišťuji to ponenáhlou a málo se mi líbí,
že Šulcová je na koni, a proto není náhoda,
že lidi zdravím úsměvem a odpovídám:
3x[: pohoda ... :] pohoda